

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 158/2011-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť E. I. a M. I., obidvaja bytom M., zastúpených advokátom JUDr. M. P., T., vo veci porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Okresného súdu Trnava č. k. 13 C 107/2006-89 z 27. mája 2008 a č. k. 13 C 107/2006-157 zo 7. septembra 2009, rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 361/2009 z 27. januára 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 105/2010 z 21. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. I. a M. I. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2011 doručená sťažnosť E. I. a M. I., obidvaja bytom M. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 13 C 107/2006-89 z 27. mája 2008 a č. k. 13 C 107/2006-157 zo 7. septembra 2009, rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Co 361/2009 z 27. januára 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 105/2010 z 21. októbra 2010.

Zo sťažnosti vyplýva:

«... - súd prvého stupňa ako aj súd druhého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- súd prvého stupňa ako aj súd druhého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. ...

S týmito dôkazmi sa tak prvostupňový súd ako aj druhostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal, nie je vôbec možné z odôvodnení rozsudkov zistiť ako pri ich voľnom hodnotení súd postupoval a ako sa s nimi vysporiadal. Súdny postupovali arbitrárne, t.j. nevysporiadali sa hodnoverným spôsobom s dôkaznou silou iných dôkazov, ktoré ani nijako nezhodnotili vo svojom odôvodnení rozhodnutia, prvostupňový súd ako aj druhostupňový súd iba odcitoval závery znaleckého posudku. ...

... sťažovatelia na pojednávaní dňa 17. 4. 2008 navrhli vykonanie nového dôkazu - vykonanie kontrolného znaleckého posudku. Rovnako na pojednávaní dňa 22. 5. 2008 sťažovatelia opätovne žiadali o vypracovanie kontrolného posudku (zápisnica - str. 85 spisového materiálu) a tiež navrhli vypočutie MUDr. P., ošetrojúcej lekárky žalobkyne v... nemocnici, a MUDr. K. Č., psychiatricky, ktorej bola J. Š. pacientkou a tiež výpovede zodpovedných pracovníkov Domova dôchodcov T....

Napriek vyššie uvedeným skutočnostiam ani Okresný súd Trnava ani Krajský súd v Trnave nedoplnil dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých sťažovateľmi v zmysle § 213 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, resp. opakovaním dokazovania v potrebnom rozsahu v zmysle § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Tento postup súdov v základnom ako aj odvolacom konaní považujeme za porušujúci základné práva sťažovateľov garantovaných ústavou ako aj Dohovorom. V súdnom konaní došlo aj k porušeniu základných ustanovení vyjadrených najmä v ustanovení § 1 až § 6

OSP, ktoré predpokladajú, že postupom súdu, bude zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania a aby tento postup slúžil na upevňovanie a rozvíjanie zákonnosti. Správne vymedzenie rozsahu povinnosti súdu vykonať dokazovanie je významné nielen na naplnenie ducha vyššie uvedených ustanovení zákona, ale nevykonanie dôkazov, ktoré sú nevyhnutné, môže mať za následok porušenie základných práv garantovaných ústavou, ako aj porušením práva na spravodlivé súdne konanie garantované v čl. 6 Dohovoru. ...

Skutočnosť, že sa súd prvého stupňa ani druhého stupňa nevyporiadal vo svojom rozhodnutí (v časti odôvodnenia) s vyhodnotením dôkaznej sily ostatných vykonaných dôkazov, ani ako odstránil a vnímal rozpory medzi jednotlivými dôkazmi... ako aj s odôvodnením prečo nie je potrebné vykonať ďalšie dôkazy navrhované sťažovateľmi, mala za následok porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čoho nevyhnutným dôsledkom bolo, že sa tohto porušenia základných práv dopustil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky. Bolo nepochybné, že k porušeniu týchto práv a slobôd v súdnom konaní došlo, avšak Najvyšší súd Slovenskej republiky sa tým nezaoberal, a preto ich aj on vo svojom uznesení porušil. ...

V predmetnom konaní, po vydaní prvostupňového rozsudku, bolo jednoznačne nevyhnutné doplniť dokazovanie. Napriek tomu, že odvolací súd bol na nedostatočné zistenie skutkového stavu a na potrebu vykonať nové dôkazy, resp. starostlivo zohľadniť už vykonané dôkazy, v tak závažnej veci opakovane upozornený, odvolací súd rozhodol o odvolaní bez nariadenia ústneho pojednávania a vo svojom odôvodnení sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Sťažovateľom preto odvolací súd svojim postupom, ktorý odporuje Občianskemu súdnemu poriadku (vyššie citované ustanovenie § 214 písm. a) O.s.p.), a to rozhodnutím bez nariadenia ústneho pojednávania napriek tomu, že bolo potrebné doplniť dokazovanie, znemožnil uplatniť ich procesné práva a odňal im tak možnosť konať pred súdom, čo je zákonným dôvodom na dovolanie v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. ...

Dovolací súd však nesprávne posúdil dovolanie sťažovateľov, čím opätovne odoprel sťažovateľom prístup k súdu a tým nemohla byť vykonaná náprava porušenia ich procesných práv (pričom odmietol nariadiť aj pojednávanie pre potrebu zopakovania alebo

doplnenia dokazovania). Sťažovatelia preto nemôžu súhlasiť so závermi dovolacieho súdu a poukazujú na nasledovné dôvody:

Dovolací súd vo svojom uznesení zo dňa 21.10.2010 uvádza, že „ak by v konaní k procesnej vade podľa § 237 písm. c/ OSP došlo, nemožno bez ďalšieho z toho vyvodiť, že by tým bola spôsobená určitá ujma na právach všetkým účastníkom konania. V sporovom konaní, kde stoja proti sebe procesné strany s opačnými záujmami na výsledku konania, účastník konania, ktorý je s výsledkom sporu (s rozhodnutím súdu) spokojný, nepocituje ako ujmu na svojich právach okolnosť, že prípadne mohlo dôjsť v jeho neprospech k porušeniu procesných predpisov. Na druhej strane bolo by však v rozpore s princípom sporového konania, ak by účastník, v neprospech ktorého k žiadnemu porušeniu procesného predpisu nedošlo, mohol takéto porušenie, ktorého sa dopustil súd len vo vzťahu k inému účastníkovi konania, namietat' v záujme dosiahnutia priaznivejšieho výsledku vo svoj prospech. V danom prípade to znamená, že dovolatelia, ktorí boli v konaní neúspešní, nemôžu voči úspešnej žalobkyni namietat' vadu konania podľa § 237 písm. c/ OSP, ktorá má spočívať v nedostatku jej procesnej spôsobilosti a riadnom zastúpení žalobkyne v súdnom konaní. Preto k vade spôsobujúcej zmätočnosť rozhodnutia podľa § 237 písm. c/ OSP by dovolací súd mohol prihliadať len vtedy, ak procesnú spôsobilosť nemali dovolatelia bez toho, aby boli riadne zastúpení. Opačný záver nemožno vyvodiť ani z § 242 ods. 1 OSP, ktoré ukladá dovolaciemu súdu z úradnej povinnosti vyvodiť dôsledky z existencie zmätočných vád. Keďže v prejednávanej veci dovolávatelia namietajú nedostatok procesnej spôsobilosti žalobkyne a jej riadneho zastúpenia v konaní, ktorá bola v spore úspešná, nemožno na jej základe, aj keby skutočne konanie namietanou vadou trpelo, ich dovolanie z nimi namietaného tohto dovolacieho dôvodu považovať za prípustné a dôvodné.“

Sťažovatelia nesúhlasia s takýmto účelovým výkladom § 237 písm. c/ OSP zo strany dovolacieho súdu. OSP pri výpočte dovolacích dôvodov v ustanovení § 237 nevypočítava, ktoré dovolacie dôvody smie, resp. nesmie tá ktorá sporová strana (alebo úspešná a neúspešná sporová strana) použiť v dovolaní, pretože preto neexistuje ani nijaký racionálny základ. Pokiaľ súd prijímal stanovisko znalca o nesvojprávosti J. Š., mal tento poznatok vidieť aj ako jej nedostatok procesnej spôsobilosti. Tým, že neodstránil túto vadu a ani sa s ňou nezaoberal porušil procesné postupy, ktorými je súd v takom prípade viazaný. Súd má takýto nedostatok v konaní odstrániť aj bez návrhu.»

Sťažovatelia žiadali, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu v Trnave č. 13 C/107/2006-89 zo dňa 27.05.2008, rozsudkom Okresného súdu Trnava č. 13 C/107/2006-157 zo dňa 07.09.2009, rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. 23 Co/361/2009 zo dňa 27.01.2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo/105/2010 zo dňa 21.10.2010 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Okresného súdu Trnava č. 13 C/107/2006-89 zo dňa 27.05.2008, rozsudok Okresného súdu Trnava č. 13 C/107/2006-157 zo dňa 07.09.2009, rozsudok Krajského súdu v Trnave č. 23 Co/361/2009 zo dňa 27.01.2010 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Cdo/105/2010 zo dňa 21.10.2010 a zároveň vec vracia Okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľom E. I. a M. I. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.351,7 EUR vyjadrené v peniazoch za porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedeného v čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Túto sumu sú všeobecné súdy povinné zaplatiť sťažovateľom na ich účet do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.

4. Právnomu zástupcovi sťažovateľov sa priznávajú trovy právneho zastúpenia za poskytnuté právne služby vo výške 123,50 EUR. Túto sumu sú vyššie menované všeobecné súdy povinné spoločne a nerozdielne poukázať na účet právneho zástupcu sťažovateľov do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že nimi označenými rozsudkami všeobecných súdov došlo k porušeniu ich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

A. Sťažovatelia namietali porušenie svojich práv a slobôd rozsudkami okresného súdu z 27. mája 2008 a 7. septembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 107/2006.

Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak ... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľmi označených základných práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd ich sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Sťažovatelia proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu podali riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 361/2009. Sťažovatelia teda využili zákonom daný opravný prostriedok, preto na

základe nimi podaného odvolania už došlo k naplneniu účelu sledovaného sťažovateľmi v konaní o sťažnosti, pričom krajský súd v rozsahu svojho preskúmavacieho oprávnenia sa musel v podstate vyrovnáť so všetkými namietanými skutočnosťami.

Pretože o namietaných rozsudkoch okresného súdu rozhodoval v rámci svojej právomoci príslušný krajský súd, ústavný súd vyslovil nedostatok právomoci konať o nich, a preto odmietol sťažnosť proti označeným rozhodnutiam okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

B. Sťažovatelia namietali porušenie svojich práv a slobôd aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 23 Co 361/2009 z 27. januára 2010.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného

súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva:

„Odvolačí súd konštatuje, že dôvody napadnutého rozhodnutia sú správne, stotožňuje sa s dôvodmi napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti dodáva.

Znalcovi v znaleckom posudku bolo uložené, aby sa vyjadril k otázkam, či pri uzatváraní a podpísaní zmluvy z 05.06.2006 trpela žalobkyňa duševnou poruchou, či aj dočasnou, ktorá by ju rodila k tomuto úkonu neschopnou, či bola schopná rozpoznať a pochopiť účel, význam a obsah kúpnej zmluvy a jej právne následky, či konala v duševnej poruche, o aký stav išlo, či o trvalý, prechodný a od kedy trpela žalobkyňa takýmto ochorením, o aké ochorenie išlo a či užívala lieky, ktoré mali zásadný vplyv na jej konanie, že by nebola schopná rozpoznať a pochopiť účel a význam darovacej zmluvy. Tieto otázky boli položené znalcovi v znaleckom posudku správne, bez toho, aby sa vyjadroval k právnym skutočnostiam. Znalec je osobou, ktorá sa vyjadruje k posúdeniu skutočností, na ktoré treba odborné znalosti a preto v zmysle ust. § 127 ods. 1 O.s.p. bol znalec na to ustanovený. Aj odvolací súd konštatuje, že znalecký dôkaz je len jeden z dôkazných prostriedkov, ktoré hodnotí súd podľa ust. § 132 O.s.p. a pri porovnaní s inými dôkaznými prostriedkami súd pri jeho hodnotení berie do úvahy jeho logickú stavbu. Závery znaleckého posudku sú však jednoznačné, vyplýva to aj z jeho výpovede k znaleckému posudku, pretože znalec konštatoval, že trpela organickým psychosyndrómom a poruchami správania žalobkyňa, ale aj demenciou zmiešanej etiológie. predovšetkým Parkinsonoidnej, a tieto duševné poruchy pri podpísaní zmluvy 05.06.2006 ju zneschopňovali k vykonaniu týchto úkonov, ktoré robila k podpísaniu predmetnej zmluvy. Nebola schopná pochopiť účel a obsah kúpnej zmluvy a jej právne následky. U žalobkyne ide o stav trvalý, vyvíjajúci sa niekoľko rokov, ide o polyetiologickú zmiešanú demenciu pri liečbe s tendenciou spomalenia vývinu na osobnostne primitívnom až mentálne retardovanom teréne. Lieky, ktoré v tej dobe užívala nemali na ňu podstatný vplyv, podstatný vplyv mali duševné poruchy, ktorými trpela v čase vykonávania úkonu. V znaleckom posudku a aj vo výpovedi konštatoval znalec, že u žalobkyne bola už diagnostikovaná diagnóza demencie pri

Parkinsonovej chorobe, ďalej trpela cievnu demenciou, tzn. vaskulárnou demenciou vzhľadom k veku a je možné aj diagnostikovať polyetiologickú demenciu ako diagnózu spôsobenú viacerými zdrojmi. Vychádzal zo záznamov MUDr. Č, psychiatricky z 08.03.2006, keď uvádzala diagnózu demenciu a diagnózu morbus Parkinson. Osobne žalobkyňu vyšetroval a vychádzal aj z prepúšťacej správy z... nemocnice, pričom MUDr. S. ešte pred hospitalizáciou v... nemocnice konštatoval demenciu spojenú s Parkinsonovou chorobou, trval na tom, že žalobkyňa trpela organickým psychosyndrómom s poruchami správania, demenciou zmiešanej etiológie, ktoré duševné poruchy ju zneschopňovali k pochopeniu významu a účelu úkonu, ktorý 05.06.2006 vykonala. Zdravotný stav žalobkyne je trvalého charakteru s tendenciou relatívne zhoršovanou.

Aj odvolací súd považoval závery znaleckého posudku ako jedného z dôkazov, pri vyhodnotení dôkazov v zmysle ust. § 132 O.s.p. za jednoznačný, určujúci spolu s ostatnými dôkazmi, tak ako súd prvého stupňa vykonal závery znaleckého posudku, ktoré sú jednoznačné. Preto prvostupňový súd vyhodnotil správne, keď rozhodol tak, že žalobe vyhovel aj po úprave žalobného petitu, tak ako to bolo aj uvedené v predtým zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu č.k. 23Co/180/2008-125 zo dňa 22.08.2008. úprava žalobného petitu pripustená zmenou petitu uznesením prvostupňového súdu z 20.05.2009. “

Podľa názoru ústavného súdu uvedený postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľov nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovatelia sa so skutkovým hodnotením a následne s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny záver najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii

zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takého nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť proti najvyššiemu súdu odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 105/2010 z 21. októbra 2010 vyplýva, že aj tento súd sa zaoberal všetkými námietkami sťažovateľov v dovolacom konaní. Toto rozhodnutie je odôvodnené náležite, nie je arbitrárne a ani svojvoľné a je v súlade so zákonom. Aj v tomto prípade platí, že nesúhlas sťažovateľov s rozhodnutím najvyššieho súdu a jeho dôvodmi neznamena jeho nezákonnosť. Ústavný súd napokon nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému bola ústavná sťažnosť podaná. Jeho úlohou je zistenie, či napadnutým rozhodnutím bolo porušené základné právo alebo sloboda, v danom prípade to, ktoré je uvedené v sťažnosti. Ústavný súd preto považoval za potrebné zaoberať sa nie zákonnou právnou argumentáciou, ktorou bola odôvodňovaná opodstatnenosť ústavnej sťažnosti, ale iba jej ústavnoprávnymi aspektmi (I. ÚS 59/97). Porušenie týchto princípov ústavný súd v danom prípade nezistil.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2011